

frembyder sig den naturlige Betragtning, om man kunde antage, at et Menneske i den Alder, som man vil sætte her, i en yngre Alder end 18 Aar, var den virkelige Forfatter, Redacteur og Udgiver, og, om det ikke vilde kunne blive Følgen af en saadan Bestemmelse, at et Menneske i den Alder blev filltet frem som foregiven Forfatter, Redacteur eller Udgiver, og at derimod Andre skøde sig ind under ham, uagtet de vare de rette Paagjældende. Naar det i samme Paragraph hedder, at Bedkommende skulle være indenfor „Statens dømmende Myndigheds Omraade,“ saa troer jeg virkelig, at, dersom man ellers skal have nogen Sikkerhed for, at man har den rette Bedkommende at holde sig til, maa man i det Væsentlige slutte sig til Udkastets Anskuelse, saaledes som det er behandlet fra Udvalgets Side. Jeg antager navnlig, at man paa ingen Maade kan fortroe sig til, at, dersom en Udlandig opholdt sig her i Landet og drog bort efterat have udgivet et Skrift, at man da kunde ved en Reclamation til en fremmed Stats Regjering faae ham udleveret og straffet for et Misbrug af Pressen, som han havde begaaet her i Landet. Jeg er ganske overbevist om, at en saadan Reclamation vilde give et daarligt Udbytte. Forøvrigt har Bestemmelsen i § 3 paatrængt mig den Tanke, hvad Indflydelse det, naar En afgik ved Døden, skulde have paa det indbyrdes Forhold mellem de Bedkommende; dog maatte man vel i slikt Tilfælde antage det for Mening, at, naar det blev beviist, at Bedkommende var den virkelige Forfatter og havde havt de lovbestemte Betingelser indtil sin Død, vilde denne tilfældige Omstændighed ikke kunne paakaste de andre Bedkommende noget Ansvar, som ikke i og for sig paahvilede dem. De forskellige Formidler af Straffe, som Udvalget har foreslaaet, skal jeg, som allerede bemærket, slutte mig til; men derimod skal jeg ikke nægte, at Udvalgets Indstilling ved den 6te § har, med Hensyn til visse Tilfælde, der kunde møde, opvakt nogen Tvivl hos mig. Hvad den første af Bestemmelserne i § 6 angaaer, nemlig, at Justitsministeriet skulde bestemme, om et Skrift formedelt dets strafværdige Indhold skulde paatales af det Offentlige,

da forekommer det mig, at det ligger i Pressesforholdenes Væsen og det Forhold, Presseforbrydelser staae i til det hele Folk, at denne Bestemmelse i Udkastet maa være at foretrække fremfor at overlade til hver Overøvrighed at decretere Action, og jeg kan ikke Andet end troe med en tidligere æret Landstingsmand (Orsted), at Pressen virkelig bedre er tjent dermed, skøndt jeg indrømmer, at Justitsministeriet helst maatte være fri derfor; jeg er overbevist om, at, naar en ansvarlig Minister havde dette Hverv i saa Henseende, vilde det være bedre, end om hver Amtmand i sit District skulde kunne bestemme, om Tiltale skulde finde Sted eller ikke; navnlig maa man med Hensyn til Justitsministeren ikke tabe af Sigte, at hans eienommelige Stilling ligeoverfor Rigsdagen er en Borgen for, at han, i et Forhold, som dette, nemlig Pressens Behandling, vist ikke vil gaae videre, end han kunde forsvare, naar han stod for Rigsdagen.

Det er dog mere det andet Afsnit af 6te §, der har ledet min Tanke hen paa de extraordinaire Tilfælde, der kunde møde. Under ordinaire Forhold skulde jeg ikke have Noget imod, at denne hele Bestemmelse gik bort. Jeg troer virkelig, selv under de Betingelser, som omtales i § 6, selv om det var i Forbindelse med Ordre om Sags Anlæg, at en saadan Foranstaltning blev truffen, at det vilde være rettere at lade være at træffe den, end at træffe den. Jeg anseer ikke denne Bestemmelse for grundlovstridig, thi jeg kan ikke indsee, at det, at man, efterat Skriftet er trykt og udgivet, i Forbindelse med Ordre om Sags Anlæg træffer en Foranstaltning som den, der her er Spørgsmaal om, kan berettigede til at antage, at en Overtrædelse af § 91 i Grundloven havde fundet Sted. Jeg troer, at en saadan Foranstaltning under saadanne Forhold maatte sammenlignes med andre Forholdsregler, som man, ved at reise en Criminalsag, i det Offentliges Interesse anseer sig berettiget til at tage, og den Omstændighed, at Skriftet forudsattes at være ikke blot trykt, men ogsaa udgivet, saa at det kun er dets videre Udbredelse, der i Forbindelse med den criminelle Action tænkes at blive standset, den Omstændighed gjør i mine Tanker § 91 uanvendelig.